

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **JUDr. M. C.** bytem, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení v Praze**, se sídlem 225 08 Praha 5, Křížová 25, o starobním důchodě, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19.6.2012, č.j.

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 19.6.2012, č. j. byly zamítnuty námitky, které podal žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 14.3.2012 stejného č.j. a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím ze dne 14.3.2012 upravila žalovaná žalobci podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů účastníkovi řízení ode dne 1.4.2008 starobní důchod přiznaný podle ust. § 29 písm. a) citovaného zákona. Starobní důchod činí,-Kč měsíčně. Od srpna 2008 do ledna 2012 včetně uvedla žalovaná veškeré valorizace za toto období, tj., že od ledna 2012 náleží žalobci starobní důchod ve výši,-Kč.

S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, dne 17.4.2012 podal námitky proti tomuto rozhodnutí, které rozdělil do dvou oblastí, tj. procesní námitky a hmotně právní námitky. Do procesních námitek zahrnul údajně nezákonný rozpor s ust. § 73 – 75 správního řádu a z toho vyvodil, že jeho změny mohly být provedené jenom zákonem stanoveným procesním postupem, srozumitelně náležitě argumentované s odkazy na právní úpravu. Rozhodnutí se mu jeví jako nedostatečné, není z něho patrné, která rozhodnutí ruší, mění, upravuje či nahrazuje. Poučení je dle jeho názoru nedostatečné, není z něho jasné, na základě jaké právní úpravy a v jakých lhůtách lze či nelze proti němu podat námitky, řádné či mimořádné opravné prostředky, či návrh na přezkoumání správního rozhodnutí soudem. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán nemůže v neprospěch účastníka řízení zásadně měnit kvalifikaci skutečností a důkazů, které byl povinen zjišťovat v původním řízení před 4-mi lety. Je přesvědčen, že bylo procesně pochybeno ve všech rozhodnutích, která byla vydána v době od 31.10.2008.

Hmotně právní námitky popsal žalobce tak, že rozhodnutí neobsahuje dopad na výši důchodové dávky vyplývající z úpravy odpracovaných dní zaměstnání v druhé kategorii v letech 1961 – 1964, neobsahuje žádné vyjádření k žádosti ze dne 18.2.2012, které bylo žalované jako součást spisu zasláno Sociální poistovnou SR. Také rozhodnutí neobsahuje dopad na výši důchodové dávky vyplývající z úpravy vyměřovacích základů v letech 1990 – 1992, podle předloženého důkazního prostředku označeného jako „Potvrdenie Daňového úradu Košice 1“ ze dne 22.5.2007, který byl žalované zaslán Sociální poistovnou SR. Žádost o přiznání starobního důchodu byla podána po vstupu ČR do EU a rozhodnutím ze dne 4.9.2009 byl žalobci přiznán starobní důchod podle § 29 písm. a) ZDP „dílčí“ starobní důchod podle čl. 46 odst. 2 Nařízení 1408/71, výlučně podle nitrostátních předpisů se zohledněním členství v Evropské unii bez aplikace Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení, uveřejněnou ve sbírce zákonů pod č. 228/1993 Sb. Dále do hmotně právních námitek žalobce uvedl vývoj jeho řízení u České správy sociálního zabezpečení o starobní důchod od roku 2009 do současnosti tak, jak je popsáno v napadeném rozhodnutí, na které soud odkazuje.

Poukázal dále na skutečnost, že soudem bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 10.7.2009 a žalobce se domnívá, že se procesně řízení vrací do stádia od 18.8.2008 před jeho vydáním. Žalobce považuje za správné posoudit znovu všechny skutečnosti a důkazy a posoudit všechny námitky, které byly uplatněné, akceptovat je, nebo kvalifikovaně správní argumentaci vyvrátit a vydat nové rozhodnutí, kterým ruší napadené rozhodnutí ze dne 14.3.2012 a mění rozhodnutí ze dne 10.7.2009.

Žalovaná přezkoumala napadené rozhodnutí v plném rozsahu včetně rozsahu uplatněných námitek a po provedeném dokazování zjistila, že napadené rozhodnutí je věcně správné a bylo vydáno v souladu se zákonem. Odmítla tu část námitek, která se týká tvrzené nezákonnosti z důvodu rozporu s ust. § 73 – 75 správního řádu, jelikož původní rozhodnutí, na základě kterého byly do 31.3.2012 vypláceny důchodové dávky bylo v právní moci a jeho změny mohou být provedeny jen zákonem stanoveným procesním postupem a dostatečně srozumitelně z hlediska právní argumentace s odkazy na právní úpravu. Právo důchodového pojištění obsažené především v zákoně o důchodovém pojištění obsahuje oproti jiným odvětvím správního práva speciální ustanovení, umožňující revizi pravomocných rozhodnutí při změně skutkového stavu, kterým je ust. § 56 zákona č. 155/1995 Sb. a podle toho také žalovaná postupovala, a to podle ust. § 56 odst. 1 písm. b), které mimo jiné stanoví, že zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, důchod se zvýší, a to ode dne, od něhož jeho zvýšení náleží. Původní rozhodnutí je pak nahrazeno rozhodnutím novým v tom rozsahu, v jakém svým obsahem nemůže obstát vedle nového rozhodnutí. Výše uvedené se vztahuje ke všem rozhodnutím, které žalovaná vydala v důchodové věci žalobce v době od 31.10.2008. Skutkovou změnu v daném případě přinesl rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 22Ad 33/2011 – 65 ze dne 31.5.2011, kterým soud závazně pro všechny strany soudního přezkumného řízení rozhodl, že příslušnou ke zhodnocení dob pojištění získaných účastníkem řízení před 1.1.1993 je žalovaná a nikoliv Sociální pojišťovna Slovenské republiky v Bratislavě.

K námitce týkajícího se nesprávného poučení žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí obsahuje poučení, z něhož je jednoznačně zřejmé, jakým opravným prostředkem, v jaké lhůtě a s jakými důsledky lze proti tomuto rozhodnutí brojít. Skutečnost, že v poučení není přímo uvedeno ust. § 88 zákona o provádění sociálního zabezpečení, které upravuje institut námitek, podle názoru žalované nijak nezpůsobuje újmu účastníků řízení na jeho právech a neoslabuje jeho procesní postavení.

Námitku, že žalovaná nemůže z úřední moci zásadně měnit kvalifikaci skutečnosti a důkazů v neprospěch účastníka řízení, které byl povinen zjišťovat v původním řízení před 4-mi lety (§ 3 a § 50 správního řádu), a které byly nepochybně úplné už jako součást spisu u žalované a Sociální pojišťovny Slovenské republiky, doplněné dalšími součástmi jako přílohy žádosti o přiznání důchodu ze dne 29.2.2008. K námitce žalobce, že napadá oznámení o výplatě důchodu, kde je uvedeno, že doplatek za dobu od 1.4.2008 do 5.4.2012 ve výši,- Kč byl deponován pro SPÚ Bratislava, zde žalovaná uvádí, že v uvedeném období byl vyplácen slovenským nositelem pojištění starobní důchod, ačkoliv neměl být vyplácen, právě v důsledku toho, že doba před 1.1.1993 byla hodnocena jako doba slovenská, ač měla ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31.5.2012 být hodnocena jako doba česká. Částka,- Kč tudíž bude zúčtována tak, že si z ní slovenská strana odečte částku, představující rozdíl mezi skutečně vyplacenou částkou důchodu slovenským nositelem pojištění za dobu od 1.4.2008 do 5.4.2012 a výší, která účastníku řízení náleží po změně zhodnocení dob pojištění získaných účastníkem řízení v době před 1.1.1993. Postup žalované vychází z ustanovení článku 72 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k Nařízení č. 883/2004, o koordinaci

systému sociálního zabezpečení, kde je stanoveno, že vyplatila-li instituce jednoho členského státu nějaké dávky neoprávněně, může tato instituce, za podmínek a v mezích stanovených právních předpisech, které uplatňuje, požádat instituci jiného členského státu příslušnou pro vyplácení dávek dotyčné osobě, aby neoprávněně vyplacenou částku odečetla od nedoplatku nebo průběžných plateb, jež má této osobě ještě vyplatit, bez ohledu na odvětví sociálního zabezpečení, v jehož rámci se dávka vyplácí. Dále uvedla, že vypořádání se s přeplatkem na dávce důchodového pojištění neoprávněně poskytované slovenským nositelem pojištění není součástí rozhodování o nároku na dávku a o její výši. Deponování doplatku vychází přímo z výše citovaného ustanovení práva EU a výše doplatku je odvozena od výše důchodu, jejíž stanovení je součástí výroku napadeného rozhodnutí, které žalobce může napadnout opravným prostředkem.

K námitce zaměstnávání ve II. pracovní kategorii v době od 3.1.1961 do 31.12.1964 bylo žalobci zhodnoceno, jak vyplývá z údajů uvedených na osobním listu důchodového pojištění, který byl přiložen k napadenému rozhodnutí. Zaměstnání ve II. pracovní kategorii nemá vliv na výpočet výše procentní výměry důchodu podle zákona o důchodovém pojištění, ale má vliv na výpočet výše důchodu podle zákona č. 100/1988 Sb. o sociálním zabezpečení ve znění platném a účinném do 31.12.1995. Vzhledem k tomu, že žalobci vznikl nárok na starobní důchod 17.12.2004 žalovaná provedla v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí srovnávací výpočet, jak podle zákona č. 155/1995 Sb., tak podle zákona č. 100/1988 Sb. Výše vypočtená podle zákona o důchodovém pojištění je vyšší, proto byla podle tohoto zákona žalobci důchodová dávka přiznána, neboť je pro něho výhodnější.

K námitce vztahující se k vyměřovacím základům žalobce v letech 1990 až 1992, které žalobce dokládá dokumentem potvrzení Daňového úřadu Košice ze dne 22.5.2007, žalovaná uvádí, že za rok 1990 byl žalobci zhodnocen pouze hrubý výdělek (vyměřovací základ) ve výši,- Kč dosažený ze zaměstnání u organizace Hutní stavby národní podnik Košice, potvrzený evidenčním listem důchodového zabezpečení ze dne 9.4.1991. Výdělky dosažené v roce 1990 z činnosti osoby samostatně výdělečně činné nemohou být účastníku řízení zhodnoceny, jelikož byl přihlášen k účasti na sociálním pojištění až od dne 2.1.1991, jak vyplývá z formuláře „Přihláška na sociální zabezpečení osoby samostatně výdělečně činné a spolupracující osoby“, kterou žalobce 2.1.1991 předal na Okresní správě sociálního zabezpečení Košice-město. Pokud trvá na zhodnocení vyměřovacího základu dosaženého v roce 1990 samostatnou výdělečnou činností, je třeba, aby se obrátil na nejbližší pobočku Sociální pojišťovny Slovenské republiky a projednal zde možnost zpětného přihlášení se k pojištění a doplacení pojistného za rok 1990. Vyměřovací základy za roky 1991 a 1992 byly žalobci zhodnoceny v souladu s ust. § 65 vyhl. č. 149/1988 Sb., podle něhož částku vyměřovacího základu pro stanovení výše pojistného určuje osoba samostatně výdělečně činná, nejvýše však částkou,- Kč měsíčně. Postupem podle tohoto ustanovení si účastník řízení stanovil vyměřovací základy za rok 1991 ve výši,- Kč a za rok 1992 ve výši,- Kč.

K námitkám žalobce v nezákonnosti a neústavnosti použití Smlouvy, když již oba státy byly součástí Evropské unie žalovaná uvádí, že ve vztahu mezi Českou a Slovenskou republikou se jedná o článek 20 Smlouvy i po vstupu členských států do Evropské unie (Nařízení č. 1408/71). Ust. § 20 odst. 2 Smlouvy určuje, že pokud občan neměl ke dni rozdělení České a Slovenské federativní republiky nebo naposledy před tímto dnem zaměstnavatele se sídlem na území České a Slovenské federativní republiky, považují se doby zabezpečení získané před tímto dnem za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení České a Slovenské federativní republiky nebo naposledy před tímto dnem. V součinnosti od 1.5.2010 vychází aplikace článku 20 Smlouvy z ustanovení přílohy č. II. Nařízení č. 883/2004.

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31.5.2011, č.j. 22 Ad 33/2011-65 právě vycházel ze článku 20 Smlouvy a žalovaná tudíž podle něho postupovala. Na případ žalobce nedopadá nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/06 ze dne 20.3.2007, tak jak je v rozhodnutí uvedeno. Z toho důvodu žalovaná se nedopustila nezákonnosti ani postupu, kterým by byl účastník řízení krácen ve svých základních lidských právech, postupovala v souladu s ustanovením zákona o důchodovém pojištění a Nařízení č. 1408/71 a z ustanovení článku 10 ústavního zákona č. 1/1993 Sb. Ústava České republiky.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaná nemohla realizovat požadavek žalobce uplatněný v námitkách spočívajících v navrácení se ke stavu ve vyplácení důchodových dávek do 31.3.2012, tj. plného starobního důchodu ze slovenského systému sociálního zabezpečení za dobu zaměstnání do 31.12.1992 a plného starobního důchodu z českého systému sociálního zabezpečení za pojištění od 1.1.1993 do 31.3.2008 (v prvním případě 32 let v SR a 15 let v ČR). Tento stav by byl v rozporu, jak s výše citovaným ustanovením Nařízení č. 1408/71 Sb., tak s rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 22 Ad 33/2011-65 ze dne 31.5.2011, který je závazný pro žalovanou.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas žalobu ze dne 29.8.2012 a žalobní body korespondují s námitkami uvedenými do rozhodnutí žalované ze dne 14.3.2012. Navíc žalobce uvedl, že proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2011, sp. zn. 3 Ads 155/2011-80 podal stížnost k Ústavnímu soudu ČR, kde namítá porušení Ústavou zaručených práv a svobod a dožaduje se zrušení rozhodnutí NSS a všech následných rozhodnutí vydaných po podání žaloby – návrhu na přezkoumání rozhodnutí ČSSZ z 10.7.2009 (rozhodováno rozsudkem KS 22 Ad 33/2011-65). Tím chtěl dosáhnout, aby jako do 31.3.2012 nadále pobíral plný důchod z českého systému sociálního zabezpečení za doby zaměstnání, resp. pojištění od 1.1.1993 a ze slovenského systému sociálního zabezpečení za doby zaměstnání do 31.12.1992. Požádal o přerušení řízení do doby, než bude rozhodnuto Ústavním soudem.

Jinak v podané žalobě závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 19.6.2012 a 14.3.2012 s tím, že mu bude změněn starobní důchod od 18.8.2008 a bude odpovídat rozhodnutí ze dne 10.7.2009 se zvýšením vyplývajícím z úprav článku I. část B bod 1. a bod 2. této žaloby a od této výše důchodu se budou odvíjet úpravy zvyšování důchodových dávek v dalších obdobích. Z toho vyplývá, že žalobce požaduje, aby jeho důchod byl vypočten z vyměřovacího základu vypočteného z rozdílu mezi příjmy a výdaji (hrubý výdělek – základ pro výpočet daně) z činnosti jako OSVČ, v roce 1990 činil,- Kčs, v roce 1991 byl,- Kčs a v roce 1990,- Kč. Jako podklad uvedl, že tyto hrubé výděly byly předány Státní pojišťovně Slovenské republiky, pobočka Košice 27.8.2007. Odvolal se na ust. § 11 odst. 3 vyhl. č. 149/1988 Sb. V žalobní námitce uvedené v bodu 2. namítá, že rozhodnutí neobsahuje dopad na výši důchodové dávky vyplývající z úpravy odpracovaných dní podle § 14 odst. 3 písm. a) a b) zákona č. 100/1988 Sb. ve II. kategorii zaměstnání v letech 1961 až 1964, ani žádné vyjádření k žádosti ze dne 18.2.2012 o úpravu důchodu, který byl zaslán Státní pojišťovnou Slovenské republiky. Dále požadoval doplatit rozdíl důchodových dávek podle výše provedené změny a od těchto změn se budou odvíjet všechno zvyšování důchodových dávek v dalších obdobích a požádal doplacení rozdílu důchodových dávek stanovených podle bodu II. výroku tohoto rozhodnutí a dosud vyplácených dávek.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 2.11.2012 k jednotlivým žalobním námitkám uvedla:

Ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobce uplatnil dne 20.2.2008 prostřednictvím Okresní správy sociálního zabezpečení v Břeclavi žádost o starobní důchod s datem přiznání od 1.4.2008. V žádosti uvedl, že jeho výdělečná činnost končí dnem 31.3.2008, následným dopisem ze dne 19.3.2008 upřesnil, že výdělečná činnost ke dni podání žádosti trvá. Požádal o přiznání starobního důchodu podle § 29b zákona č. 155/1995 Sb. ve znění účinném do 31.12.2009.

Na základě této žádosti byl žalobci rozhodnutím ze dne 10.7.2009 přiznán starobní důchod od 18.8.2008 podle § 29 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. (po dosažení 65-ti let věku a získání 15-ti let pojištění po 31.12.1992 podle českých právních předpisů) ve výši,- Kč měsíčně. Po dodatečném zápočtu vyloučení doby pojištění v počtu 23 dnů v roce 2004 byl tento důchod zvýšen rozhodnutím žalované ze dne 9.11.2009 na částku,- Kč měsíčně.

Vzhledem k tomu, že žalobce zároveň požádal o doplacení dílčího starobního důchodu od 1.4.2008, byl mu rozhodnutím žalované ze dne 4.9.2009 přiznán „dílní starobní důchod od 1.4.2008 do 17.8.2008 podle § 29a zákona č. 155/1995 Sb. a článku 46 odst. 2 Nařízení Rady EHS č. 1408/71 za dobu pojištění získanou na území České republiky po 31.12.1992. Při stanovení výše dílčího starobního důchodu vycházela žalovaná ze skutečnosti, že k hodnocení zabezpečení získané žalobcem před 1.1.1993 na území bývalého Československa je podle

článku 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení slovenský nositel pojištění.

Proti rozhodnutí ze dne 10.7.2009 podal žalobu v níž uvedl, že se domnívá, že splnil podmínky na přiznání důchodu z českého systému sociálního zabezpečení za celkovou dobu pojištění od 1.9.1957 do 31.3.2008. V žalobě dále namítal způsob výpočtu důchodu a znehodnocení některých příjmů do vyměřovacího základu.

Žalovaná s ohledem na skutkový stav a vyjádření žalobce připustila, že změnou trvalého bydliště žalobce od 19.6.1992 (a následně též oficiálního místa podnikání) došlo ve smyslu § 7 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb. ve znění platném do 31.12.1992 ke změně příslušnosti OSSZ ve vztahu k povinnosti odvádět pojistné na sociální zabezpečení osoby samostatně výdělečně činné, i když v důsledku neoznámení této skutečnosti bylo pojistné nadále fakticky placeno ve Slovenské republice. Žalobce byl ke dni 31.12.1992 povinen odvádět pojistné OSSZ v Břeclavi, která se ve smyslu článku 16 správního ujednání o provádění Smlouvy mezi Českou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení považuje za „zaměstnavatele“ žalobce pro účely provádění článku 20 Smlouvy.

Rozsudkem ze dne 7.10.2010, č.j. 22 Cad 124/2009 byla žaloba proti rozhodnutí ze dne 10.7.2009 zamítnuta jako nedůvodná. Na základě podané kasační stížnosti rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4.5.2011, č.j. 3 Ad 17/2011-53 byl napadený rozsudek výše citovaný zrušen a soud nižšího stupně byl zavázán právním názorem Nejvyššího správního soudu podle něhož, žalobce byl od 19.6.1992 hlášen k trvalému pobytu na území ČR a místně příslušnou OSSZ pro něj byla tudíž OSSZ Břeclav. Této byl žalobce povinen odvádět pojistné na nemocenské a důchodové pojištění a příslušnou ke zhodnocení dob získaných před 1.1.1993 a nejen po tomto datu, byla tudíž žalovaná a nikoliv Sociální pojišťovna v Bratislavě. Nebylo rozhodné pro posouzení příslušnosti k hodnocení dob získaných před 1.1.1993 komu bylo odváděno pojistné, nýbrž tomu komu mělo být odváděno. Z toho důvodu Nejvyšší správní soud uvedl, že bude nutno provést zcela nový výpočet starobního důchodu.

Krajský soud v Brně následně svým rozsudkem ze dne 31.5.2011, č.j. 22 Ad 33/2011-65 rozhodnutí žalované ze dne 10.7.2009 zrušil pro nezákonnost a věc vrátil zpět žalované k dalšímu řízení s odkazem na právní názor Nejvyššího správního soudu. Ve věci pak byla žalobcem uplatněna ústavní stížnost.

Žalovaná pak realizovala rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31.5.2011, č.j. 22 Ad 33/2011-65 vydáním rozhodnutí ze dne 14.3.2012, kterým žalobci upravila starobní důchod přiznaný podle § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. od 1.4.2008 na částku 15.020,- Kč měsíčně podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná podrobným způsobem v rozhodnutí ze dne 14.3.2012 uvedla postup výpočtu starobního důchodu výlučně podle českých právních předpisů se zohledněním doby zabezpečení

(pojištění) získané před 1.1.1993 v bývalém Československu a doby pojištění získané po 31.12.1992 na území České republiky k datu přiznání důchodu, tj. ke dni 1.4.2008, tedy starobní důchod činil,- Kč měsíčně. Tento výpočet byl opětovně podrobně uveden ve vyjádření k žalobě, které bylo žalobci zasláno, a proto soud ohledně tohoto výpočtu odkazuje jednak na rozhodnutí ze dne 14.3.2012 a jednak na zmíněné vyjádření k žalobě ze dne 2.11.2012. Po zvýšení podle předpisů o zvýšení důchodů činí starobní důchod od lednové splátky 2012 částku,- Kč měsíčně.

Ve výše citovaném vyjádření se žalovaná vyjádřila i k žalobním námitkám rozdělením do dvou oddílů, tj. procesním důvodům a hmotně právním důvodům, a jelikož tyto námitky jsou totožné s námitkami uvedenými proti rozhodnutí žalované ze dne 14.3.2012, soud je komentoval již v úvodu tohoto rozsudku, tak v této části na ně plně odkazuje.

Sama žalovaná uvádí, že v soudním řízení předcházející tomuto soudnímu řízení bylo prokázáno, že pochybila při stanovení příslušnosti k hodnocení doby zabezpečení (pojištění) získané žalobcem v období před 1.1.1993, když z předestřené skutkové stavu dovodila chybné závěry. Zde lze opět odkázat na ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., podle něhož je žalovaná povinna po právní moci rozhodnutí o přiznání důchodu tento důchod zvýšit, zjistí-li se, že byl vyplácen v nižší částce, než náleží.

Dále žalovaná odkázala na příslušné právní předpisy týkající se výpočtu starobního důchodu, především tedy zákon č. 155/1995 Sb., zde k námitce žalobce týkající se jeho námitky, že napadené rozhodnutí neobsahuje dopad na výši důchodové dávky vyplývající z vyměřovacích základů v letech 1990 až 1992 podle předloženého důkazního prostředku označeného jako „potvrdenie Daňového úradu Košice I. z 22.5.2007“, žalovaná uvádí, že s touto problematikou se v napadeném rozhodnutí o námitkách vypořádala. Žalobce si je této skutečnosti vědom, neboť v textu žaloby uvádí, že se s právním názorem vyjádřeným v rozhodnutí o námitkách k této otázce neztotožňuje a nadále trvá na svém názoru.

Žalobce v daném případě chybně interpretuje ustanovení týkající se zápočtu vyměřovacích základů pro důchodové účely. Podle § 16 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb. vyměřovacím základem pojištěnce za dobu před 1.1.1996 je hrubý výdělek stanovený pro účely důchodového zabezpečení podle předpisů platných před 1.1.1996. Vyměřovací základ pro stanovení pojistného a hrubý výdělek se považují za vyměřovací základ pojištěnce podle věty první nejdříve ode dne zaplacení pojistného, jde-li o pojištěnce, o nichž pro započtení doby pojištění před 1.1.1996 byla v předpisech platných před tímto dnem stanovena podmínka zaplacení pojistného.

Podle § 11 odst. 1 písm. e) vyhl. č. 149/1988 Sb., ve znění účinném do 31.12.1995, hrubými výdělky před 1.1.1993 jsou ze zaměstnání vykonávaného osobou samostatně výdělečně činnou spolupracující osobou a osobou, která zaplatila pojistné za dobu zaměstnání v cizině, vyměřovací základy pro stanovení výše pojistného na nemocenské a důchodové

zabezpečení podle předpisů platných před 1.1.1993. Podle výše uvedeného citovaného ustanovení jsou hrubými výdělky ze zaměstnání příjmy tam uvedené. Podle § 65 vyhl. č. 149/1988 Sb., ve znění účinném do 31.12.1992, částku vyměřovacího základu pro stanovení výše pojistného určuje osoba samostatně výdělečně činná, nejvýše však částku 10.000,- Kč měsíčně. Podle § 11 odst. 5 vyhl. č. 149/1988 Sb., ve znění účinném do 31.12.1992, za hrubý výdělek občana, který byl před 1.5.1990 pojištěn jako jednotlivě hospodařící rolník, spolupracující člen jeho rodiny nebo jiná osoba samostatně hospodařící, se za dobu samostatné výdělečné činnosti považuje částka 1.000,- Kč měsíčně. Podle § 72 odst. 1 citované vyhlášky ve znění účinném do 31.12.1992 se v činnosti osob samostatně výdělečně činných přihlédne jako k době zaměstnání, bylo-li zaplacen pojištění za celou dobu trvání zabezpečení. Nebylo-li za tuto dobu zaplacen pojištění do dne, od něhož se přiznává nebo zvyšuje důchod, přihlédne se k ní jako k době zaměstnání až ode dne zaplacení pojistného. Za hrubý výdělek se považuje vyměřovací základ.

Ve smyslu těchto ustanovení je tedy hrubým výdělkem osoby samostatně výdělečně činné v období od 1.5.1990 do 31.12.1992 částka vyměřovacího základu pro stanovení pojistného, kterou si osoba samostatně výdělečně činná určila, nikoliv příjmy uvedené v daňovém přiznání pro stanovení základu daně. Z tohoto důvodu byly pro výši starobního důchodu žalobce zhodnoceny vyměřovací základy uvedené na evidenčních listech důchodového zabezpečení, které byly žalované zaslány slovenským nositelem pojištění, tj. v roce 1990 výdělek ve výši,- Kč (Hutní stavby), v roce 1991 ve výši,- Kč (OSVČ) a v roce 1992 ve výši,- Kč (OSVČ). Tyto částky odpovídají i výši zaplaceného pojistného, která je uvedena ve výpisu plateb pojistného, pokud by si žalobce stanovil vyšší vyměřovací základ pro stanovení pojistného, musela by tomu odpovídat i výše pojistného. Z toho důvodu nemá žalovaná důvod o vyměřovacích základech za roky 1990 až 1992 pochybovat. Názor žalobce, že by se měly za hrubý výdělek považovat příjmy uvedené v potvrzení Daňového úřadu Košice I. ze dne 22.5.2007 je v rozporu s platnými předpisy.

Pokud jde o žalobní námitku žalobce, že napadené rozhodnutí neobsahuje dopad na výši důchodové dávky vyplývající z úpravy odpracovaných dní podle § 14 odst. 3 písm. a) a b) zákona č. 100/1988 Sb. ve II. kategorii zaměstnání v letech 61 až 64, žalovaná tuto otázku opětovně vysvětlila v odůvodnění napadeného rozhodnutí a opětovně opakuje, že pro výpočet důchodu má tato skutečnost vliv pouze v případě, že je starobní důchod vypočítáván podle zákona 100/1988 Sb. Vzhledem k tomu, že žalobci byl vypočítán starobní důchod podle zákona č. 155/1995 Sb., který byl proti výpočtu podle zákona 100/1988 Sb. vyšší, a tudíž pro žalobce výhodnější, tato kategorie II. nemá vliv na zvýšení starobního důchodu podle zákona o důchodovém pojištění. Taktéž nemá doba zaměstnání ve II. pracovní kategorii vliv na den, který je považován za den dosažení věku pro vznik nároku na starobní důchod, což neodpovídá platným právním předpisům, neboť podle § 32 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. žalobce dosáhl důchodového věku dne 17.12.2004, tj. za účinnosti zákona č. 155/1995 Sb. a také podle tohoto zákona je mu důchod počítán. Na případ žalobce se nevztahují ani nálezy týkající se pojištěnců, jejichž případy byly řešeny Ústavním soudem, neboť na jeho případ se tyto nálezy Ústavního soudu nevztahují. Dále co se týče doby pojištění, kdy pracoval žalobce jako osoba samostatně výdělečně činná, žalovaná odkazuje opětovně na skutečnosti

vysvětlené v předchozí části a na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4.5.2011, č.j. 3 Ad 17/2011-53 a následně Krajského soudu v Brně ze dne 31.5.2011, č.j. 22 Ad 33/2011-65, kterým bylo předchozí rozhodnutí žalované ze dne 10.7.2009 zrušeno. Žalovaná byla vázána právním závěrem obou těchto soudů a změny provedla tak, jak bylo výše uvedeno.

Žalovaná postupovala v souladu s platnými právními předpisy, proto navrhla zamítnutí žaloby.

Žalobce ve svých dalších podáních setrval na svém právním závěru, požadoval, aby ve věci bylo nařízeno jednání, po nařízení jednání se omluvil a souhlasil s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s žalobními námitkami a po zjištění všech skutečností, zejména skutečností z dávkového spisu konstatoval, že žaloba není důvodná. Zároveň v průběhu doby, kdy bylo přerušeno jednání do rozhodnutí Ústavního soudu konstatoval usnesení Ústavního soudu ze dne 5. března 2013, č.j. III. ÚS 1003/12, kterým byla ústavní stížnost žalobce podaná proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. prosince 2011, č.j. 3 Ads 155/2011-80, rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. května 2011, č.j. 22 Ad 33/2011-65, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.5.2011, č.j. 3 Ads 17/2011-53, rozsudkům Krajského soudu v Brně ze dne 7.10.2010, č.j. 22 Cad 124/2009-25 a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 14.3.2012, č.j. 430 817 745/428, byla ústavní stížnost odmítnuta. Krajský soud v Brně provedl důkaz touto listinou a odkazuje na neopodstatněnost podané ústavní stížnosti. Pro obsáhlost Krajský soud v Brně nemůže nic jiného než konstatovat, že žalovaná postupovala v souladu s platnými právními předpisy a především s právními názory Krajského soudu v Brně ze dne 31.5.2011, č.j. 22 Ad 33/2011-65, který vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 4. května 2011, č.j. 3 Ads 17/2011-53. Soud konstatoval, že žalovaná v napadeném rozhodnutí odstranila vytýkané nedostatky specifikované v těchto dvou rozhodnutích Nejvyššího správního i Krajského soudu v Brně a přes podané námitky, které se soudu jeví opakované, jak v námitkovém řízení, tak v žalobním řízení, které byly stejné a byly na základě přezkoumání soudem shledány dostačující, výstižným a podrobným způsobem vysvětleno, jak žalovaná postupovala a na základě čeho byl žalobci přiznán starobní důchod.

Vzhledem k tomu, že přezkoumávané správní rozhodnutí žalované poskytuje dostatečnou oporu pro právní závěr, že přesvědčivým způsobem žalovaná zdůvodnila výši přiznaného starobního důchodu od 1.4.2008 včetně provedené úpravy podle § 29 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, přesvědčivým způsobem zdůvodnila výši přiznaného starobního důchodu, přesvědčivým způsobem se vypořádala se všemi námitkami žalobce, které byly velmi obsáhlé a zasahovaly i do rozsáhlého správního řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí. Soud pro tuto obsáhlost především odkazuje na podrobné zdůvodnění v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě a vzhledem k tomu, že neshledal porušení s platnými právními předpisy uzavírá, že žaloba důvodná není, a proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.r.s. žalobu zamítl.

Náklady řízení účastníkům soud nepřiznal, neboť žalobce úspěšný nebyl a žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. dubna 2013

JUDr. Jarmila Ďásková, v.r.
samosoudkyně